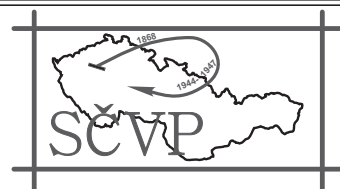

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2012

Slovo Předsedkyně

Vážení krajané, naši přátelé a všichni, kteří nám fandíte. Začal rok ve kterém si připomínáme 65. výročí návratu volyňských Čechů do vlasti. Celostátní vzpomínková akce se bude konat v sobotu dne 14. dubna v Žatci, zahájení bude v 11:30 u pomníku Dr. E. Beneše.

Pokud by na Rusi nezačala bolševická revoluce, tak bychom do Česka jezdili jako bohatí a úspěšní krajané. Osud nám však připravil tolik zkoušek, utrpení a křivd, že když to dnes někomu vyprávíme, nezdá se ani možné, že jsme to vše vydrželi. Mladší generace, které prožívají dnešní dobu s jinými problémy, by však měly být citlivě seznamovány s osudy a historií svých předků, kteří prokázali velikou odvahu, houževnatost, pracovitost a dokázali být úspěšní. Aby na ně mladí mohli s hrdostí vzpomínat a tím posilovat i svoje sebevědomí a víru ve své vlastní schopnosti.

Počet volyňských Čechů, (10.500) kteří narukovali do Svobodovy armády a podíleli se na osvobození republiky to je něco zcela mimořádného, protože to představovalo 26,3% z celkového počtu všech krajanů. Taková účast se nevykytla nikdy v žádné jiné komunitě. Na osvobození se podíleli i ti, kteří nenarukovali. Ti posílali jídlo a peníze na nákup zbraní. My všichni, jak přímí účastníci, tak jejich potomci máme opravdu být na co hrdí. Na Volyni jsme nechali značné majetky, které vůbec neodpovídaly tomu co jsme zde dostali, respektive zaplatili.

Chtěli bychom dosáhnout toho, aby alespoň část sověty napáchaných křivd byla napravena dokud ještě někdo z pamětníků žije. Máme velikou sílu v naší soudržnosti, chuti se setkávat a pěstování hrdosti mladších generací na svoje krajanství. Přejí vám všem hodně pochopení pro naše mladé, při povídání o tom co a jak bylo a našim potomkům úspěšné pokračování v naší práci ve sdružení.

Zpráva ze zasedání PCV

Dne 15. 2. 2012 se konalo v hotelu Legie v Praze pravidelné zasedání předsednictva celostátního výboru SČVP.

Zasedání zahájila a vedla paní předsedkyně Němcová, s poděkováním za loňskou činnost, zhodnotila loňský rok jako pozitivní.

Z důležitých bodů jednání:

- akce k 65. výročí návratu z Volyně.

- plán akcí bude vyvěšen na webu a vyjde i ve Zpravodaji

- formulář na udělení čestného členství
- prokonzultováno zajištění oslav 65. výročí v Žatci, finance, hosté, náklady (sál, doplatek za jídlo, hudba), pozvánky, hudba, projevy, upřesnění začátku akce, zásadní věci do Zpravodaje, zajištění sálu, na občerstvení 150 Kč

- řešení Zpravodaje, dát požadavek na vedoucí regionů aby lépe pracovali s webem, a spolupráce s redaktorem

- návrh na sjednocení FB skupin

- byla projednána věc překladu historie volyňských Čechů do ukrajinštiny

- zprávy jednotlivých komisí a o hospodaření

- nabídka knihy ze Slovenska za 180 Kč, Ludmila Kelerová „Ošklbané detstvo“

- na říjen 2012 byla naplánována celostátní konference k 65. výročí návratu Volyňských Čechů do České republiky.

Znamé termíny akcí na rok 2012

I. pololetí

7. 2. Region Vyškov schůze,

15. 2. PCV Praha

17. 2. Region Praha Masopust

29. 2. Region Praha schůze

6. 3. Region Vyškov schůze

24. 3. Schůze reg. v Suchdole

28. 3. Region Praha schůze

3. 4. Region Vyškov Schůze

14. 4. 65. výr. návratu Žatec

18. 4. PCV Praha

22. 4. Pam. Lidice Ploština

28. 4. Památník Lidice Javoříčko

1. 5. Region Vyškov schůze

12. 5. Region Šumperk schůze

20. 5. Pam. Lidice Terežín

30. 5. Region Praha Schůze

5. 6. Region Vyškov schůze

10. 6. Pam. Lidice-Lidice

20. 6. PCV Praha

24. 6. Pam. Lidice Ležáky

27. 6. Region Praha schůze

II. pololetí

3. 7. Region Vyškov Schůze

14. 7. Nový Malín - Č. Malín

15. 7. Žatec piet.vzp. Č. Malín

7. 8. Region Vyškov schůze

4. 9. Region Vyškov schůze

19. 9. PCV Praha

26. 9. Region Praha schůze

2. 10. Region Vyškov schůze

13. 10. - 19. Setkání Suchdol

26. 10. Celostátní výbor Praha

26. 10. Celostátní konference k 65. výročí návratu Volyňských Čechů do vlasti

31. 10. Region Praha schůze

6. 11. Region Vyškov schůze

14. 11. PCV Praha

28. 11. Region Praha schůze

27. 12. Region Praha schůze

UPOZORNĚNÍ

Celostátní setkání k 65. výročí návratu Volyňských Čechů do České republiky se koná dne 14. 4. 2012 v 11:30, u památníku prezidenta Beneše na Kruhovém náměstí v Žatci. Program setkání dále pokračuje v Kulturním Zařízení Moskva.

Písemné přihlášky zasílejte na adresu okresního výboru ČSBS Žatec Lva Tolstého 969 438 01 Žatec, nebo osobně telefonem na čísle 415 710 734, pondělí a středa, od 10 do 12 hod, vklad 150 Kč.

Vedoucí regionů se žádají, aby nahlásili účast ze svých regionů na celostátním setkání buď na uvedené adrese nebo telefonním čísle včas.

Vzpomínka k 60. výročí návratu do vlasti

Jaroslav Hons

Šedesát let ušlo, šedesát let tomu, co se Češi z Ruska, navrátili domů. Šedesát let v Česku, nový domov máme, přesto na svou vísku, stále vzpomínáme.

Na Volyni k přátelům, bylo jen pár kroků, zde se nevidíme, celou řadu roků. Když se občas sejdem, nedivte se tomu, nikomu se nechce, z této schůzky domů.

Do hloučku si sednem, vzpomínáme rádi, na Volyňský život, na příběhy z mládí. Léta letí rychle, řídnu naše řady, hodně nás tu bylo, už málo je nás tady.

Neuplyne moc let, ve starostech, v práci, a tento svět opustí, poslední Volyňáci. Pak nikdo nevzpomene, že tam leží víska, jež naším srdcím byla, tak milá, tak blízká.

Holoveň Česká na Volyni Represe 1938-1939

V červnu 1938 byl bezdůvodně zatčen učitel Hrisevič a v červenci další, můj otec Vl. Jančila, Vl. Roubal, Václav Puler, Václav Vynikal, Emil Vojta, Václav Nosek. Propuštění byli v květnu 1939 a rehabilitováni. Zatykáni začalo za lidového komisaře Ježova v roce 1937 v akci „čistky“. Nevrátil se Vl. Roubal. Zatčení byli označeni za „nepřátelé lidu“ (vrahy národa), vyšetřováni a fyzic-

kým násilím nuceni k doznání nepravdivých protistátních činů. Zatčených bylo velké množství, stávající vězení nestačila. Proto byly v Šepetovce přeměněny haly bývalého cukrovaru na vězení. V roce 1938 represe dosáhly vrcholu a v listopadu byl Ježov zlikvidován. Nahradil ho Berija a začalo nové šetření viny vězňů a propouštění (rehabilitace).

Když byl otec ve vězení, dřeli jsme bídu, matka a pět dětí. Rostovi byly dva roky a Jaroušovi půl roku. Já, jedenáctiletý jsem musel zastat práci dospělého, řezal jsem i sekal dříví. Někdy nám pomáhal ukrajinský invalida Koľa, třeba odvedl krávu k býku. Dříví nám dovezli jako poslední až v zimě. Syrová a zmrzlá polena jsme řezali a štípali v kuchyni. Polínka jsme sušili na kamnech.

Když šly ženy uvězněných do Šepetovky předat balíčky pro své muže, od nás jsem musel jít já. V létě jsme vyšli pozdě odpoledne. S rancem na zádech jsme za tmy dorazili do Slavuty na nádraží. Nákladním vlakem jsme dojeli do Šepetovky. Spali jsme v parku před věznicí s ranci pod hlavami. Ráno jsme předali balíčky a šli pěšky 25 km zpět do Slavuty. Domů nás odvezl některý kočí.

Na podzim 1938 jsem nastoupil do 5. ročníku ukrajinské školy v Holovli Ukrajinské. Na učení nebyl čas, ukrajinsky jsem rozuměl málo a mluvit jsem uměl jen málo. Prospěch se zhoršil. Až ve vyšších ročnících jsem zase patřil mezi úspěšné žáky. Vysvědčení mám dodnes. O prázdninách vedla pionýrský oddíl nově vystudovaná učitelka Františka Vojtová. Učila nás také zpívat ruské revoluční písně.

Z vězení se otec vrátil v květnu 1939 a na podzim dělal nočního hlídače ovocných sadů, v zimě hlídal čtyři kolchozní stodoly. U vjezdu stál strážní domek (bouda). S včákem vypůjčeným od pohraničnicků obcházel stodoly, v boudě si mohl zatopit a odpočívat. Ve dne mohl doma trochu ševcovat. V roce 1940 se stal vedoucím v kravíně.

V naší vsi žily dvě rodiny Jančů, obě hlavy rodin se jmenovaly Vladimír, otci přezdívali Holova (předseda) a později také Mannerheim. Druhý měl přezdívkou Čapajev pro jeho vousy. Příbuzní nebyli.

Na chmelnicích pracovala brigáda vedená Václavem Noskem. Na česání se kromě našich žen najímali brigádníci, česaly i děti.

Chmel se sušil v sušárně a pytlouval do žoků. Chmel odváželi muži po železnici do Žitomiru a domů přiváželi látky na oblečení. Většina rodin měla záhumenku, krávu, slepice, husy, kachny. Zabíjačky se většinou konaly v zimě. Prasata se vykrmovala na 2 q, aby bylo sádko na celý rok, slanina se nasolila a jedla syrová. Maso se udilo. Nakládalo se zelí.

Ve vsi docházelo i ke smrtelným úrazům. Borisjuka ubodal býk. Jaroslav Vojta se nabodl na hrábě, Josefa Maška přimáčkly klády, Naďa Novotná Žeňová se píchla vidlemi do nohy a zemřela na tetanus.

Dědeček Rajanů zvonil v poledne a na poplach na kolejnici zavěšenou na sloupu.

Když jsme onemocněli, rodiče nás léčili doma. Nachlazení se vypotilo v posteli. Při teplotách se přikládaly obklady na prsa a na záda. Vypil se hrnek horkého svařeného mléka s medem a máslem a potilo se. Někdy se přikládaly křenové placky nebo baňky (skleničky). Když se bratr Rosta opařil, na rány mu přikládali hadříky namočené v trísle. Rány se dobře hojily. Na menší rány stačil jitrocel. Na doporučení lékaře jsme jeden čas užívali rybí tuk, byl odporný.

pokračování

Ohlas z Kanady

Přeposlaný dopis Česlavou a Václavem Vostřezovými

Milí příbuzní a přátelé!

Opět vám posíláme zprávy o našem životě v tomto roce.

Na Nový rok 2011 jsme byli v Dominikánské republice u přátel Sherry a Dona McVittie. Najatým autem jsme tam zajeli po pobřeží navštívit přátele Linde a Franze Wengertovi se kterými jsme cestovali

roce 1990 v Tanzánii. Též jsme zajeli za Gegorgem Daostem, který tam vlastní dům a obchod. Další dům ještě stále udržuje v Otavě. Pak jsme měli slavnostní oběd společně s osmi přáteli.

Velká zpráva je, že 10. ledna 2011 jsme prodali naši obchodní loveckou společnost Artic Hunts, kterou jsme vybudovali za posledních 30 roků. Nové majitele jsme vytrvale zaučovali do vedení toho obchodu a už v červnu přenesli záznamy a kartotéky zákazníků do jejich nového centra v Montrealu. Koncem ledna jsme ještě naposledy byli na Safari Club - Mezinárodním Sdružení v Renu, v USA. Ponechali jsme si ještě cestovní kancelář v našem domě, pod jménem Almote Travel. Já se nyní učím vedení účetních knih.

Koncem dubna přiletěli z České republiky Jaroslava a Dan Linderbergovi a jejich dvě vnučky. Lovili divoké krocany na naší farmě. Přidružil se k nim náš přítel Bob Patton z Alistonu, a všichni získali pěkné úlovky.

Jerry a já jsme se v květnu vypravili na dva týdny do Rumunska. Provázeli nás přítel Ivan Slezič. Koncem devatenáctého století tam byl jeho děd lesníkem na panství u Pojorita, patřícím rakouskému vévodovi. Ivan a Jerry společně lovili v okolních kopcích jelínky. Stojí tam ještě téměř zničený katolický kostel, uprostřed hřbitova. Komunisté za jejich panování zničili matriky a tak dokumenty a fotografie, které vlastní Ivan, jsou poslední záznamy celého jeho rodu. V Rumunsku jsme si najali auto i s řidičem. Navštívili jsme pověstný Drákulův hrad a staré kláštery Bukoviny. Pak zajeli do oblasti delty Dunaje i do jiných krajů. Předložená jídla nám velmi chutnala i ubytování bylo výborné.

Koncem června jsme přiletěli do San Antonia v jižním Texasu na lov jelínků Axis. Letos tam měli nesmírné sucho, takže rančer u kterého jsme lovili se těšil, že bude mít menší starost o zvěř. Domácí dobytek už musel odprodat. Jelínci Axis pocházejí z Indie. Jerry ulovil dva velké samce. Do Kanady jsme přivezli část masa z ulovků. Je chutné, ale dosti tučné. Zavezli nás zpět do velkoměsta San Antonio, kde jsme zůstali dva dny. Viděli jsme historické Alamo a procházeli se kolem řeky, středem města, až do Španělské misie. Neoficiální španělština je však druhou nejvíce užívanou řečí USA. Většina turistů v San Antoniu jsou Mexikáni.

V červenci jsme jeli autem na sever Ontaria, do Sudbury, Blind River a Bracebridge. V Sudbury žijí 95 let stará paní McLeodová a její syn Boby (75 r.) je přítel Jerryho už více než 50 roků. Býval s námi na Africkém safari do Zambie, Zimbabwe a Botswany. Nyní ho už trápí nemoci.

V srpnu jsme měli hosty z mexické Sonory, Erwinse Ronquillo s chotí Laurou. Erwins na naší farmě ulovil černého medvěda. Pak odjeli najatým autem do Niagara Falls a vrátili se přes Toronto zpět do Alamonte. Jerry bude u nich příští jaro lovit divoké krocany. Též se potom zastaví v Mexico City, k návštěvě sestry Kamily a Jorge i synovců Charlie a Alex a jejich rodin.

Naším příbuzným v Mexiku se daří dobře. Volali jsme jim k oslavám jejich narozenin. Ana Kamila a Paula, dcery Charliho, měly 5 a 3 roky. Patricio, synáček Alexe, začíná chodit. Koncem roku půjde do výslužby Kamila, po vzoru bratra Jaroslava v Kanadě. Též Jorge půjde do penze už podruhé. V srpnu bude mít 80 let a ještě pracuje jako advokát mexického Parlamentu. Jorge je podobný mému nevlastnímu otci Václavu Vostřezovi, který ve věku 89 let působí v Hamiltonu jako překladatel z češtiny do angličtiny u soudů, lékařů a pojišťoven. Václav má víc práce než mu je milé...

V září jsme v San Francisku navštívili zákazníka a přítele Jima Martina. Jeho žena Lucy zemřela letos v lednu. Měli jsme hodně společných vzpomínek. Jim je českého původu a býval účastníkem loveckých výprav do České republiky. Ještě si pamatuje české lidové písně které mu babička zpívala, i česká jídla jako např. jaternice. Do Kalifornie přijel též Ivan Slezič a společně s ním jsme lovili na farmě Jima Martina mladšího. Počasí bylo teplé a 4. den Jerry ulovil kolumbijského jelínka černoocasého. Procházeli jsme zalesněnou

krajinou, velkými stromy sekvojí. Zajeli jsme též do pobřežního města Mendocino, s památkami ze života pionýrů. Do San Franciska jsme se vrátili po staré silnici č.1 při samém pobřeží Tichého oceánu.

Po návratu z výpravy k Tichému oceánu nám došla smutná zpráva o předčasné smrti mé sestřenice Loly. Bylo jí 58 roků a zanechala 3 dosud nezaopatřené děti. Byla jsem na pohřbu v Owen Sound.

Můj bratranec Artur se v Torontu oženil a jeho choť se jmenuje Dona. Dne 25. září jsem byla s rodiči v Torontu na posvěcení ve farnosti Sv. Václava. Hrálá cimbálová kapela z Bojanovic na Slovácku a u stolu s námi seděli též můj bratranec Jacek Olszak s chotí Evou. Oslavili jsme narozeniny i jmeniny Václava. Byli přítomni gen. konzul ČR z Toronta a velvyslanec ČR z Ottavy. Mši svatou celebroidal biskup pro Čechy v zahraničí Petr Esterka.

V říjnu přiletěli z Čech Sláva, bratranec Jaroslava a Josef Šeda, vdovec po sestřenici Janě. Díkůvzdání jsme oslavili u Golden Lake na chatě přátel Milsových. Pak jsme podnikli okružní cestu přes Bracebridge, Hamilton, Niagara Falls a Toronto. Konec prvního týdne jsme projížděli výletní lodí oblast Tisíce Ostrovů na hranicích provincie Ontário. Následoval zájezd do Montrealu, kde úchvatně působily návštěvy St. Joseph Oratory a katedrály Notre Dame.

Když nás hosté opustili, měli jsme hned jednodenní lov, už dříve připravený a pak velké lovy přes dva víkendy pro 15 lovců ubytovaných v našem domě v Almonte. Dva týdny později to byl tradiční výroční lov pro 20 lovců s obědem na naší farmě (25 hostů).

Nyní se už připravujeme na výpravu do České republiky. Do Kanady se vrátíme 13. prosince. Budou tam též naši 4 zákazníci: Don McVittie a Ivan Slezic a poprvé dva lovci z Calgary, Jane a John Woodcockovi.

V Brně navštívíme Muzeum českého, slovenského a rusínského exilu 20. století (Jan Kratochvíl, Štefánikova 22, Brno), kam Václav Jiří Vostřez zaslal 61 balíků písemných dokumentů o čs. exilu. Bližší zprávu o této akci uvedeme ve vánočním dopise příští rok.

Srdečně Vám přejeme požehnané Vánoce a hodně štěstí a úspěchů v Novém roce 2012. Vaši

Halina a Jaroslav Knapovi

Václav Kočka

Václav Kočka byl významným starostou Omelanštiny.

Narodil se 11. března 1890 na hospodářství svých rodičů v Omelanštině. Sám na sobě v dětství poznal co je to opravdová a neúprosná dřina. V těžkých začátcích musel všestranně rodičům pomáhat zejména v budování jejich hospodářství.

Po založení své rodiny v dospělosti se mu postupně narodili jeho dva synové, Josef a Vladimír. Mezi místními Čechy se stal nejen oblíbeným, ale navíc všeobecně uznávanou osobou. Proto se již po roce 1920 stal starostou Omelanštiny, Hrušvice České a přílehlých osad Seredního Háje, Hrabiny a Březiny. Starostování si pochvaloval zejména v době kdy na Volyni vládli Poláci. V této době se mimo krásných staveb Čechů na Volyni postavila společnými silami i česká škola, požární zbrojnice, zřídila se místní česká knihovna. Češi si v této době zvyšovali životní úroveň, i když úředním jazykem byla polština. Ona čeština na Volyni nikdy úředním jazykem nebyla.

Pan Václav Kočka byl člověkem nejlepších lidských vlastností, ale byl znám především jako člověk upřímného jednání. Rád rozdával moudré rady a nikdy se nestalo, že by někoho odmítl. Jeho chloubo bylo i to, že udržoval pravidelný kontakt se starou vlastí.

Doba vládnutí Poláků na Západní Ukrajině, tedy i Volyni, skončila rokem 1938. Pak se vlády ujali Sověti. Již v roce 1939 německá vojska obsadila Polsko a v červnu 1941 přepadla i Sovětský Svaz. I v této době byl stále ve funkci starosty svědomitý a starostlivý pan Václav Kočka.

V roce 1943 obdivuhodným způsobem dokázal, že je muž na

svém místě, když zabránil velkému nebezpečí, vypálení sousední vesnice Hrušvice České. Dále se zasloužil o to, že 27 mladých Čechů nemuselo odejít na nucené práce do Německa.

Pan Kočka si vždy bedlivým a pozorným okem všiml událostí a lidí ve svém okolí. Po osvobození Ukrajiny a Omelanštiny v lednu 1944 organizoval vstup mladých Čechů a mužů do tvořícího se Československého 1. armádního sboru v Sovětském Svazu.

Po skončení druhé světové války, těsně před odjezdem Čechů z Volyně do staré vlasti svých dávných předků v roce 1947, do Omelanštiny přijelo několik černých limuzín, které zastavily u Kočků. Z krásných velkých osobních aut, v patričním doprovodu, vystoupil tehdejší nejvyšší ukrajinský představitel a pozdější předseda rady ministrů Sovětského Svazu, Nikita Sergejevič Chruščov. Po vzájemném představení N. S. Chruščov řekl panu Kočkovi, proč jeho cesta vede právě do Omelanštiny.

Zeptal se pana starosty jak prý to dělá, že byl starostou české obce za Poláků, za Němců a nyní zase za Sovětů. A proč ho místní lid má tolik rád. Václav Kočka mu odpověděl jednoduše, že sám neví proč. Účelem návštěvy státního představitele bylo, říci panu Kočkovi, aby přesvědčil Čechy na Volyni, aby do Československa neodjížděli. Starosta Kočka mu na to odpověděl, že on v žádném případě není oprávněn jednat za všechny Čechy na Volyni.

Po těchto rozhodných slovech delegace z Omelanštiny odjela. V roce 1947 V. Kočka přijel s rodinou za synem do Čejkovic u Žatce, kde ještě dva roky starostoval.

Pan starosta Václav Kočka se nesmazatelně zapsal zlatým písmem do srdcí nejen lidí v Omelanštině, ale i v širokém okolí.

Václav Kočka zemřel 19.11.1965 ve věku 75 let a je pohřben na hřbitově v Žatci.

Čest jeho památce

Václav Nesvadba

Mirotínské vzpomínky

autor Jiří Něměček 2007

Úvod

Potomci náboženského exilu se sdružují v občanském sdružení Exulant. Také Volyňští Češi mají svoji organizaci nazvanou „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ (dále jen SČVP). Jedním z cílů SČVP je zachycení historie Volyňských Čechů, a to od počátku stěhování na Volyn až do jejich návratu do nové vlasti. Podle sdělení sdružení SČVP už vyšel třetí díl o historii Volyňských Čechů. Obsahem třetího dílu „Protestanté na Volyni, evangelíci a baptisté“ jsou stručné dějiny náboženských poměrů, které jsou zde popsány velmi stroze. Pochopitelně neobsahuje život obcí a jednotlivých protestantských rodin ve volyňské oblasti, ani jejich rozptýlení v ČSR po reemigraci.

Většina reemigrantů si založila nové sbory baptistů například v Liberci, Litoměřicích, Lovosicích, Teplé a Žatci. Tato tematika ještě nebyla souhrnně zpracována. Proto předseda SČVP prof. MUDr. V. Dufek požádal bratra Oldřicha Rejchrtu, aby zachytil co nejvěrnější obraz historie života protestantských sborů. Bratr O. Rejchrt se obrátil na některé členy BJB v Lovosicích, aby mu poskytli podklady o životě protestantů na Volyni a po reemigraci do ČSR o životě sborů, do kterých se přihlásili.

Za Lovosický sbor BJB bylo zpracováno a zkonzultováno dostupné svědectví některých členů sboru a odesláno bratru Rejchrtovi. Z důvodu nemoci bratra se toto vydání zastavilo. Po zpracování dodaných podkladů a konzultací s některými členy SČVP bratr Rejchrt s politováním oznámil, že zhruba dvě třetiny dodaných materiálů nemůže být publikováno z důvodu nadměrného rozsahu díla (jedná se o materiály nejen z našeho sboru v Lovosicích, ale i z celé republiky). Proto br. Rejchrt vybědl br. Něměčka aby sepsal a vydal INFORMACI - SVĚDECTVÍ, tj. podrobnější zprávu o životě v Mirotíně a po přestěhování do ČSR v Lovosicích. Proto jsem se pokusil s pomocí některých členů i nečlenů sboru napsat tuto informaci

(svědectví). Zamýšlená kniha od br. Rejchrt vyjde zvlášť. Některé pasáže jsem s dovolením br. O. Rejchrt zde v úvodu použil.

1. Historická mapa českého osídlení na volyni z roku 1995
2. Mapa českého osídlení (1868-1947) Západní Volyně, oblast Rovno/Rivne/ Ing. J.Vlk
3. Přehled ERBU od Ruské říše 1868 až do reemigrace roku 1947

pokračování

Ledochovka na Volyni

Vážená redakce,

rok 2011 uplynul a nemohu jinak než nevzpomenout s úctou na oddané členy a čestné pracovníky pro volyňskou veřejnost, kteří už nejsou mezi námi. Na pana Ing. Hofmanna a pana Reichrta, zůstanou navždy v mysli a srdcích nás všech.

Paní bývalé šéfredaktorce, paní Latzelové, děkuji za její nelehkou dosavadní činnost a přeji, aby ve zdraví a spokojenosti si po dlouhá léta svůj důchodový odpočinek pěkně užila a vítáme nového šéfredaktora pana Lubomíra Sazečka.

Už začíná měsíc únor roku 2012 a já jsem se rozhodla něco málo uvést o své rodné obci s názvem Ledochovka na Volyni, nyní Nová Ukrajinka.

Jelikož se zachovalo pramálo informací, téměř vůbec, nebyla ani zmínka o tom, že do roku 1939 žilo v naší vsi celkem 71 rodin, z toho 51 rodin českých, 15 rodin polských, 4 rodiny ukrajinské a jedna rodina židovská. V obci byla jednotřídní škola, vyučovalo se celkem do 4té třídy s jediným polským učitelem a ředitelem v jedné osobě. Byl to Józef Klimovič. První a druhá třída chodily do školy dopoledne, třetí a čtvrtá pak odpoledne. A aby se žáci učili do 14 let věku, tak se chodilo povinně 2 roky do třetí a 3 roky do čtvrté třídy, celkem 7 let. Tak to bylo do roku 1939. Ve škole se jazyku českému nevyučovalo, jen polskému.

11 až 12ti letí žáci spolu s ředitelem školy J. Klimovičem

Já už na této fotografii nejsem, do této školy jsem chodila krátce, pak jsem rodiči byla přemístěna do města Luck, tak jako moji dva starší sourozenci předtím. Okopírovanou fotografii do redakce zasílám k otisknutí do zpravodaje, možná se někdo z ledochovských krajanů dosud žijících ještě pozná.

Proč mě přimělo napsat o mé rodné vsi je toto: Můj pravnuček se od útlého věku zajímal o dění na Volyni, kde jsem se narodila a bydlela s mojí rodinou. Stále naléhal: „Babičko, vyprávěj mi!“ To jsem se snažila, naštěstí jsem živých vzpomínek měla více než dost, hezkých z dětství, ale i tragických, až do osudového roku 1942. Můj pozorný pravnuček si vybral téma pro středoškolskou odbornou činnost „Volyňští Češi“, dost náročnou práci. Kromě všeobecně známých událostí se zaměřil ve velké části na mou rodinu ves Ledochovka, kde čerpal z mých vzpomínek. V žádné literatuře nikde nebyla o Ledochovce zmínka.

Jak jsem již výše uvedla, v naší vsi byla jednotřídní škola, hasičská zbrojnice, obchod s potravinami, kovář, zámečnický, kolář, veterinář a švec. Tři převážně pivní hostince, z toho jeden s tanečním sálem

a podiem pro muzikanty, ochotnické divadlo které občas předvedlo představení a to hlavně díky panu Polívkovi, který se staral o kulturní život ve vsi. Všichni řemeslníci byli Češi.

Cestář jménem Chomyč, Polák, který bezvadně udržoval asfaltovou silnici přes celou ves s malou skupinou pracovníků do r. 1939. Pak po napadení Polska hitlerovskými fašisty během září, kdy jsem se těšila do školy, nás okupovali Rusové. S těžkými tanky zatarasili cesty, mířili přes naši ves do Lucku a dál. Mnoho utečenců se nahromadilo z Němci okupovaného Polska. V tu dobu náš cestář pan Chomyč, viděl tu spoušť ničení všeho, prohru Polska, ničení udržované asfaltové silnice těžkými tanky. Promítl si další neutěšený život jeho a celé rodiny, tak si vzal život. Zastřelil se!

Pan hrabě Ledochovský, po něm byla pojmenována naše obec Ledochovka, pak za Sovětů přejmenována na Šalava jako za carského Ruska. Tak starý pan hrabě byl vyhnán ze zámku v Ostrožci, v zimě pak odhazoval sniž na cestách, a následně vyvezen na Sibiř v otevřeném dobytčím vagoně a po cestě zemřel. To je další kapitola na dlouhé vyprávění.

Můj pravnuček se obrátil o radu a pomoc, aby měl práci odborně a kompletně vypracovanou a ne jen o mé rodné vsi, ale obšírněji o Volyni. Proto se obrátil na našeho předsedu regionu pana Dr. Samece, který vlastnil různou dokumentaci, písemnosti od pana Ing. Hofmanna, pana Dufka a dalších.

Kompletní a odborný popis práce i s fotografiemi občanů Ledochovky, mapa Volyně, rodinné fotografie, plán polností nejen mých rodičů ale i ostatních držitelů půdy s notářským ověřením z roku 1921 polským notářem. Můj pravnuček měl tuto práci pochvalně a prvotřídně provedenou na velkých 70 stran. Já a pan Dr. Samec jsme k naší spokojenosti každý jednu tuto vazbu obdrželi.

Na závěr bych chtěla všem pracovníkům redakce, celému kolektivu Sdružení, všem pracovníkům kteří se věnují činnosti v regionech ve prospěch Volyňské veřejnosti popřát štěstí, zdraví a životní pohodu.

Helena Esterkesová, 6. 2. 2012 Nový Jičín

Vzpomínky na mládí

Ve zpravodaji Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel jsem se dočetl o vesnici Holoveň Česká. V roce 1918, kdy Poláci vyhnali Sověty, Holoveň, která zůstala Rusku, mohla zapomenout na jakýkoli blahobyt a obec Novostavce zůstala pod Polskem, kdy díky tomu začala tato obec prosperovat.

V tomto zpravodaji jsem se ze vzpomínek Bohumila Janči, které napsala Jiřina Polerová, kde popisuje české rodiny, které bydlely v Holovni, dočetl, že rodina Bečánová a Sahůlková jsou moji příbuzní. Paní Bečánová byla moje teta, která žila se svou rodinou do roku 1931 na své usedlosti. Sovětská vláda je poté přestěhovala ke Kyjevu, kde pracovali na Sovchoze. Teta pekla pro zaměstnance Sovchozu chléb a strýc pracoval jako kočí. Pak přišla ta chvíle, že strýce vystěhovali na Sibiř a více ho celá rodina neviděla. Teta zůstala s pěti dětmi. Po nástupu v roce 1939, kdy se rozdělilo Polsko, přijeli zpět do Oženína. Po čase navštívili i Novostavce. Vše co měli, bylo pouze oblečení, které měli na sobě. Veškeré příbuzenstvo se snažilo pomoci. Darovali jim oblečení a další potřebné věci. Po nějakém čase odjeli zpět do Oženína a tím jsme ztratili veškerý kontakt. Později jsme se od lidí dozvěděli, že při cestě zpátky do Oženína byli o vše okradeni. Po delším čase se vydali zpět na západní Ukrajinu, kde se usídlili v Ostrohu a Novostavcích. Když přijeli do nového domova, zůstaly z dětí jen čtyři děvčata. Chlapec byl nasazen na nucené práce do lesa na Urale, kde svázel dřevo na nádraží. Dvě sestry ze zbývajících čtyř dětí se provdaly za Ukrajince, třetí ze sester s sebou odvezli v roce 1947 do České republiky moji rodiče. O čtvrtém dítěti nemám žádné zprávy. Sestřenice Slávka Bečánová, která přijela s mými rodiči do republiky, se zde posléze provdala za pana Beneše, válečného invalidu, a žili spolu v Karlových Varech.

V sedmdesátých letech jela navštívit svoji matku na Ukrajinu. Po-

volení k návštěvě měla na 14 dní. Po příjezdu na Ukrajinu Slávka zjistila, že její matka žije ve velké chudobě. Jediné dvě slepice, které vlastnila, matka zabila, aby dala dceři najíst. Po pěti dnech Slávka odjela zpátky do republiky. Bratranec, který byl odsunut na nucené práce na Ural, se v osmdesátých letech dostal na návštěvu do republiky. Přijel se svou družkou. Navštívil i Velké Losiny, kde jsme ho všichni přemlouvali, aby zůstal s námi v republice. On to odmítl, že mají doma dům a kravičku. Když jsme se ptali, co je to za plemeno, odpověděl při pohledu na naše krávy, že ta jejich vypadá jako větší koza. Posléze jsme se dozvěděli, že jeho dům je zemljanka, která má vyzděnou jednu čelní stěnu. Rodina mu darovala oblečení a potřebné věci a on poté odjel zpátky na Ural. Od té doby jsme o něm už neslyšeli.

Toto jsou mé vzpomínky, které nemusí být úplně přesné. Je-li někdo, kdo by mohl informace upřesnit, byl bych rád, kdyby mi napsal na adresu: Novotný Rostislav, Komenského 218, 788 15 Velké Losiny nebo zavolal na tel. č. 583 248 616. *Rostislav Novotný*

Z dopisů

Loučení paní Latzelové

Velmi mě překvapil poslední sloupek Zpravodaje č. 10/2011, kde se naše vážená paní Věra Latzelová - šéfredaktorka Zpravodaje loučí s námi volyňskými Čechy.

Věnovala téměř dvacet let své vzácné, lidské a nesamozřejmě pozornosti člověka, který dovedl pochopit a zhodnotit charakter lidí vychovávaných na Volyni. Prostřednictvím Zpravodaje neváhala řešit naše problémy stejným dílem, jako by to byly její nemalé osobní problémy.

Její odkaz, aby naše potřeba se stýkat, vzpomínat a snad srovnáváním a udržováním tradic chránit hodnoty nezpochybnitelné svědčí o tom, že se jí skutečně „volyňská problematika vryla pod kůži“, jak říká. Její rozloučení ve funkci s námi Volyňáky nás zamoutilo a pokud se situace nezmění, bude nám chybět!

Věra Suchopárová

Hravá hodinka

Kdo si hraje, nezlobí a přidejme ještě, navazuje nová přátelství.

Projekt, o kterém zde bude zmínka, byl ve svém počátku částečně záměr a z části i náhoda. Brněnské sdružení SČVP cítilo potřebu osvěžit setkávání členů na schůzích vystoupením dětí z některé brněnské Základní školy. Proto jsme oslovili vedení ZŠ Antonínská, zda by pro nás žáci mohli nacvičit krátké pásmo písniček.

Pan ředitel školy, Mgr. Leoš Trněný a vedoucí vychovatelka ŠD, Mgr. Želmíra Bozánová nebyli proti a naopak požádali naše sdružení o zajímavou spolupráci: Zúčastnit se projektu Školní družiny - Hry dětí s generací starších kamarádů.

Pár členů našeho sdružení bylo ochotných jedenkrát měsíčně na hodinku přijít za dětmi a zapojit svoje hlavy při stolních hrách známých i zcela nových. Vlastně děti učí dospělé a dospělí se na chvíli stávají dětmi. Vzájemné vztahy se navazují s malými soupeři rychle. Zvláště kluci by rádi slyšeli něco o tankových bitvách přímo od pravého účastníka bitvy o Duklu apod.

A tak se každý měsíc děti těší na nás a my těšíme na zvědavé hochy a dívky. Přijďte za dětmi také a jistě sami oceníte milá setkání a způsob, jak omládnout o „pár“ let nebo alespoň pár minut. *MIKE*

Český Straklov

Zhruba v roce 1875 odešel na Volyň do Straklova Českého předměstí Jan Sazeček (*1838) s manželkou Annou (Bečkovou, asi *1840) a dětmi Annou (*1870, †1941), Aloisem (*1868, †1922) a Josefem (1874). Dcera Anna se provdala za Ignáce Grmelu (*1867) a bydleli dál v Českém Straklově. Syn Alois se oženil v Českém Straklově s Naděždou Grmelovou (* asi 1870, †1902). Grmelovi pocházeli ze Smržic u Prostějova. Víme, že Alois ze Stra-

klova odešel někdy v roce 1908 do Urveny a později ještě do Mirová a Háje Českého.

Hledáme informace i u dalších volyňských příbuzných tzn.: Matějků, Hartů, Kovaříků, Charvátů, Čecháků, Marků a Rajkovských. O tom, kdy Jan a Anna Sazečkovi do Českého Straklova přišli, kdy zemřeli a kde mohou být pochováni. Dále nevíme nic o Josefovi Sazečkovi (*1874) a jeho případných potomcích.

Straklov Český je nyní součástí Dubna, zkoušeli jsme získat informace od mnichů ze zdejšího pravoslavného kláštera, ale marně. Uvítáme jakékoliv informace o životě v Českém Straklově, případně původní fotografie, rodné, úmrtní listy, vzpomínky z vyprávění předků apod., které by nám pomohly zjistit více o našich předcích. Pokud někdo takové informace máte, prosíme o zaslání kontaktu na Vás redaktorovi Zpravodaje.

děkujeme

Oznámení regionu Litoměřice

Region Litoměřice oznamuje, že v pátek dne 9. 3. 2012 se od 10:00 hodin bude konat VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE v restauraci Koliba na výstavišti Zahrada Čech. V rámci programu této schůze budou mít m.j. členové příležitost vyrovnat členský příspěvek na rok 2012. Srdečně zve za výbor regionu *Daniela Zelenková*

Naši jubilanti

region Brno:

leden: 91 let oslavil Josef Kučera, Teremno, nyní Brno; 83 let Josef Bryksa, Junkovka, nyní Brno; 81 let Jarmila Stará, Kručenec, nyní Brno; 76 let Emilie Bryksová, Sklín, nyní Brno; 74 let Eleonora Jaitnerová, Stromovka, nyní Brno; 73 let Ing. Anatolij Novák, Žitomir, nyní J. Hradec; 72 let Vlasta Kölbllová, Moskovština, nyní Vojkovice; 62 let Lubomír Sazeček, Lukavec, nyní Brno.

únor: 91 let se dožívá Emilie Urbanová, Novostavce, nyní Svitavy; 81 let Ing. Jaroslav Kubový, Vojkovice, nyní Vojkovice; 80 let Ing. Miroslav Němec, Lubin, nyní Brno; 75 let Helena Štejnarová, Svišťov, nyní Bílovice n/Svitavou; 65 let Ladislav Iránek, Vojkovice, nyní Vojkovice.

březen: 88 let se dožije Marie Kyselová, Teremno, nyní Šlapanice; 80 let Jiří Hájek, Hoštěnice u Brna, nyní Poštorná; 73 let Slavomír Sacharčuk, Tvorenice, nyní Malešice.

region Krkonoše:

V prosinci oslavil náš člen JUDr. Šantroch z Trutnova 60. narozeniny; 11. 1. 2012 oslavila paní Tomášková z Vrchlabí 85. narozeniny. Oslavencům přejeme vše nejlepší a hodně zdraví do dalších let.

Za region

Novotná Jiřina

region Litoměřice:

leden: 80 let oslavila Růžena Škrabalová z Michalovky, bytem Litoměřice, 81 let Ing. Miloslav Glindner z Mírohoště, bytem Česká Lípa, 82 let Irena Čásová ze Závídova, bytem Mělník Mlázice, 83 let Vladimír Iránek z Malého Omelánku, bytem Polepy, 84 let Milena Kopecká z Kisujkalu, bytem Liběšice, 84 let Bohuslav Ludvík ze Stromovky, bytem Úštěk, 85 let Marie Stanislavská z Teremna, bytem Polepy.

únor: 70 let oslaví Jaroslava Šašková z Mírohoště, bytem Most, 75 let Marie Toušková ze Straklova, bytem Litoměřice, 83 let Pavla Melničáková z Volkovyjí, bytem Dobkovice, 84 let Helena Šimová z Hušče, bytem Trnovany, 86 let Jiřinka Sazečková z Keblic, bytem Lovosice, 89 let Věra Suchopárová ze Straklova Českého, bytem Roudnice n.L.

březen: 81 let Anna Holubová z Lipin, bytem Litoměřice, 83 let Anna Černá z Michalovky, bytem Litvínov, 85 let Miroslav Škrabal z Rovna, bytem Litoměřice, 87 let Josef Vyletěl z Mírohoště, bytem Jenišovice, 88 let Marie Riedlová z Bocánovky, bytem Litoměřice, 89

let Božena Veltrusková z Kupičova, bytem Přelíc u Smečna. Všem jubilantům blahopřejeme a za výbor regionu Litoměřice hodně zdraví a spokojenosti přeje

Daniela Zelenková, jednatelka

region Moravský Krumlov: Dne 2. 1. 2012 oslavila 84 let Emilie Košťáková-Kozáková z Novosilek Českých, nyní Oleksovice; dne 10. 2. 2012 oslavil 75 let Viktor Haken, Sklín Dvůr, nyní Moravský Krumlov. Za region blahopřeje

Stanislava Kounková

region Olomouc: leden: 87 let se dožila Břetislava Václavíková z Moldavy, bytem Olomouc. březen: 87 let oslaví Marie Nováková Moldava, nyní Nedvězí; 80 let Emilie Hryzbičková Moldava, nyní Hněvotín; 75 let Emilie Kučerová, Moldava, nyní Město Albrechtice. Všem jubilantům do dalších let hodně štěstí, zdraví a životní pohody přeje za výbor regionu

Vladimír Polák

region Tachov: březen: 83 let oslaví Josef Bydžovský; 82 let Jiřina Slepíčková; 81 let Libuše Richterová; 75 let Valentina Kynclová. Všem mnoho zdraví, štěstí a životní pohodu za region přeje Alžběta Michlová region Teplice: únor: 65 let oslavil 24. 2. 2012 Jaroslav Efler z Roudníků, rodák z Ledechovky.

Za výbor blahopřeje

Vlasta Holmanová

region Žatec: březen: 88 let Emilie Šimsová - Praha; 86 let Vlasta Kašparová - Žatec; 85 let Alexandr Všetěčka - Žatec; 84 let Evženie Krejčířková - Praha; 82 let Antonín Ješke - Chrástany; 81 let Vladimír Cejthamr - Sířem; 81 let Vlasta Mašková - Žiželice; 65 let Václav Husák - Velká Černoc. Jubilantům mnoho zdraví, štěstí a spokojenost do dalších let za region přeje

Kamila Ondrová

blahopřejeme též, redakce

Naše řady opustili

region Cheb:

Dne 27. 10. 2011 zemřela dlouholetá členka našeho Sdružení paní Marie Perníčková rozená Smolová, v pžehnaném věku 92 let, které oslavila v kruhu rodiny v květnu 2011. Vyrůstala a žila ve Volkově, vrátila se s manželem Josefem Perníčkem a rodinou do vlasti a zbytek života žila v Prostiboří, od září 2001 v penzionu v Černošíně.

Za region

Marie Čampulová

region Rakovník:

Dne 15. 12. 2011 zemřela ve věku 83 let paní Anna Porazíková rozená Hovorková z Hulče bytem Rakovník.

Dne 12. 1. 2012 zemřela ve věku 88 let paní Emilie Kvapilová rozená Houtková z Hulecka.

Dne 17. 1. 2012 zemřel ve věku 76 let Hulečský rodák pan Vilda Pavlíček, bytem Kolečov. Za region

Libuše Růžičková

region Žatec:

Dne 6. 12. 2011 zemřel v 86 letech Antonín Žáček z Očihova-Sofievy; 8. 12. 2011 zemřel 81letý Ing. Emil Bureš z Holedče, rodák z Bezděkova; 28. 12. 2011 zemřela Emilie Lukašenkova-Kabelová z Podbořan, původem z Dědovy Hory; 3. 1. 2012 zemřela 87letá Antonie Vránová-Tesařová z DD Žatec, původem z Novokrajeva;

3. 1. 2012 zemřel v nedožitých 92 letech Miluláš Feodorov ze Žatce, rodák z Volkova; 8. 1. 2012 zemřela 83letá Helena Šafářová-Svitková ze Žatce, rodačka z Novin Českých.

Všem zemřelým lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za region

Kamila Ondrová

všem rodinám upřímnou soustrast, redakce

Příspěvky na tiskový fond

region Domažlice: Konstantin Vladan, Chodov - 100 Kč.

region Frýdlant: Alžběta Nová, Liberec - 500 Kč.

region Karlovy Vary: Vladislava Hricová, Otovice - 300 Kč.

region Praha: Naděžda Kinská, Rudimov - 100 Kč; Rostislav Kaufman, Náchod - 200 Kč; Emilie Toušková, Praha - 200 Kč; Viktor Ballada, Praha - 200 Kč; Nislava Lubertová, Praha - 200 Kč.

region Uničov: Josef Vohralík, Dlouhá Loučka - 500 Kč.

region Žatec: Emilie Šimsová, Praha - 300 Kč; Antonín Mora, Horažďovice - 300 Kč; Jiří Končický, Most - 200 Kč; Jaroslav Vlasák, Kounov - 200 Kč; Václav Průša, Děčín - 200 Kč; Rostislav Jankovec, Žatec - 200 Kč; Ludmila Maršíková, Žatec - 200 Kč; Vlasta Mašková, Žiželice - 200 Kč; Anna Šulitková, Velichov - 200 Kč; Marie Štýchová, Dobřany - 200 Kč; MUDr. Marie Vokáčová, Dobřany - 200 Kč; Božena Řapková, Milčevy - 100 Kč; Jaroslava Kahounová, Vilice - 100 Kč; manž. Průšovi, Bítov - 100 Kč; Ludmila Kroblová, Hředle - 100 Kč; Josef Kocek, Žandov - 100 Kč; Jindřich Fiala, Klášterec - 200 Kč; Emilie Kroupová, Žatec - 200 Kč; Naděžda Smetanová, Sukorady - 200 Kč.

Marie Nečasová, děkujeme všem

Poznámka redaktora

Vážení přátelé z regionů. Prosím vás o spolupráci při tvorbě našeho Zpravodaje. Mám tím na mysli abyste napříště v maximální míře využívali elektronickou poštu. Komunikujte pokud možno emaily, protože tímto způsobem zrychlíme popřípadné dohadování o tom, jak mají vaše příspěvky v tisku vycházet. Dopisování si klasickou poštou nám tuto možnost nedává. Neposledním důvodem je, že mnohé rukopisy jsou opravdu na „lékárnika“, aby to přeložil.

Je nutné neustále pracovat se členy regionů, být v kontaktu s vedením SČVP a k tomu je nevhodnější využívat našeho Zpravodaje. Pokoušel jsem se napsat na emailové adresy zástupců regionů a několik mailů se mi vrátilo jako nedoručitelné. Zřejmě to tak bude i s telefony. Proto vás všechny moc prosím, poskytněte tu možnost kontaktů, já vás už budu oslovovat sám, když mi bude chybět informace z vašeho regionu.

Předpokládám, že každý z regionálních vedoucích má k dispozici buď sám, nebo ve svém okruhu někoho s možností komunikace tímto způsobem, kdo mu to zajistí. Zapojte do zasílání příspěvků a zpráv děti, vnuky! Tím je můžete také přitáhnout k problematice volyňské společnosti, k její historii. Zároveň bych chtěl upozornit na to, že naše webové stránky se stále ožívují a stojí proto za to věnovat jim patřičnou pozornost.

Budu se tedy moc těšit na budoucí spolupráci se všemi kterým záleží na tom, abychom náš Zpravodaj mohli i nadále dodávat našim volyňským přátelům, kteří na něj každý měsíc čekají.

váš nový šéfredaktor, Lubomír Sazeček

Důležité upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs.spořitelna a.s. - Rytiřská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726. Prosíme, abyste nás neupomínali o zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je automaticky po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a veškeré dotazy zasílejte na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Zpravodaj vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: 776 310 958. Podávání zásilek povoleno Česká pošta,a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8.8.1995. Stránky sdružení vlastníků pozemků: <http://www.vpnvosv.cz/>; Stránky SČVP:<http://www.scvp.eu/> **Toto číslo vyšlo 17.2.2012**